

спрямоване на збільшення пропозиції медичних послуг за рахунок модернізації матеріально-технічної бази медичних закладів регіону, яка передбачає розробку процедури планування забезпечення медичних закладів сучасним устаткуванням, узгодження планів оснащення лікувально-профілактичних установ залежно від розміру населеного пункту їх розташування; залучення вітчизняних та зарубіжних інвестицій в регіон для розвитку інфраструктури медичної галузі; пониження вхідних бар'єрів (ліцензії, дозволи на перекваліфікацію) входження на ринок нових учасників, діяльність яких має бути орієнтована на специфіку захворюваності населення регіону і забезпечувати ширший доступ до сучасного медичного обладнання, нових методик лікування.

Для посилення міжрегіонального співробітництва в контексті надання медичних послуг доцільно виокремити такі пріоритети цільової фінансової підтримки регіонів: інвестування структурно-інноваційних зрушень у сфері охорони здоров'я; стимулювання розвитку ринків спеціалізованих медичних послуг відповідно до потреб населення в регіоні та виділення їм дотацій; інвестування у сферу медичного обслуговування та охорону здоров'я, у розвиток соціальної інфраструктури, що сприятиме регіональному та місцевому розвитку, а також зростанню якості життя людини незалежно від місця її проживання; створення регіональних медичних фондів з метою накопичення коштів для профілактики медичних захворювань, допомоги медичним працівникам; інвестування розвитку профілактичних та реабілітаційних медичних послуг; надання пільгових кредитів на розширення інфраструктури регіонального ринку медичних послуг.

Література

1. Блащук Т. В. Якість медичної допомоги (послуги) та право на якість медичної допомоги (послуги): співвідношення понять / Т.В.Блащук, І. Пецко // Підприємництво, господарство і право. – 2011. - № 4 (184). - С. 33-36.
2. Рожкова І. В. Розвиток конкурентоспроможності регіонального управління у сфері охорони громадського здоров'я : монографія / І. В. Рожкова. – К. : НАДУ, 2008. – 365 с.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ НАДАННЯ СТОМАТОЛОГІЧНИХ ПОСЛУГ ЯК ІНТЕГРАЦІЙНИЙ ФЕНОМЕН

Інтеграція у будь-якій системі виробничих процесів, у тому числі й тих, що продукують медичні послуги, не виникає сама по собі. Високорозвинені країни Європи засвоїли простий, але важливий урок: безкоштовної медицини не існує. По суті, медицина не тільки не є безкоштовною, але й стрімке зростання витрат на неї, що значно додає проблем до бюджетів будь-яких країн, робить охорону здоров'я коштовною річчю.

Україна як держава у цілях охорони здоров'я не використовує потужності приватної медицини: резерв знань, умінь, устаткування, інших можливостей загальнокорисного використання. Переважно, це пояснюється відсутністю нормативної бази або практики використання бази для такого співробітництва та побоюваннями через високі ціни. З іншого боку, приватні установи не охоче співпрацюють із державними інституціями через постійні проблеми з оплатами та перевітками. Більшість суб'єктів воліють діяти самостійно та розвивати горизонтальні зв'язки з медичними закладами на певній території для пошуку пацієнтів [2].

В багатьох країнах світу реалізується державна система охорони здоров'я, яка фінансується шляхом страхового фонду, джерела фінансування якого у кожному випадку є різними. Звичайно, передовий досвід все частіше має змішаний вигляд, адже потребує різних джерел фінансування. Однак, нині розбудова концепції державно-приватного партнерства в охороні здоров'я України на жаль не є пріоритетним питанням державної політики [3].

Проаналізуємо функціонування державних і приватних стоматологічних закладів (табл. 1). Наведені у таблиці дані свідчать про переваги приватної стоматологічної практики та доцільність її широкого впровадження в практичну діяльність системи охорони здоров'я України. Однак активний розвиток недержавних стоматологічних лікувально-профілактичних закладів не забезпечується достатнім нормативно-правовим урегулюванням взагалі та науково обґрунтованою методикою оформлення договору про надання платних медичних послуг зокрема

[1].

Таблиця 1
Порівняльний аналіз функціонування державних і приватних стоматологічних закладів

Стоматологічні заклади державної форми власності	Стоматологічні заклади приватної форми власності
1. Стан фінансування	
1. Тенденція до браку обсягів фінансування, наявність жорстких рамок кошторису з відповідними статтями. 2. Неможливість: вільного розпорядження фінансовими ресурсами; оперативного розпорядження коштами без довготривалого погодження з контролюючими органами	1. Самофінансування, можливість вільного та оперативного розпорядження коштами залежно від реальної потреби 2. Відсутність постійного кошторису.
2. Стан матеріально-технічної бази	
1. Наявність застарілого та незручного обладнання, неможливість вчасного його оновлення. 2. Порушення санітарно-епідеміологічного режиму.	1. Високий рівень матеріального і технічного забезпечення. 2. Можливість керівника закладу (підприємця) самостійно вирішувати питання придбання обладнання та матеріалів.
3. Оплата медичної послуги	
1. Самовільне, неконтрольоване встановлення лікарями розцінок на медичні послуги. 2. Сплата пацієнтом коштів за лікування поза касою	1. Формування прайс-аркуша. 2. Сплата пацієнтом коштів у касу згідно з актом виконаних робіт
4. Оплата праці медичних працівників	
1. Фіксована заробітна плата	1. Нефіксована заробітна плата. 2. Отримання лікарями відсотка від фактично виконаного обсягу робіт
5. Організаційні засади лікувального процесу	
1. Неможливість своєчасного впровадження сучасних технологій лікування. 2. Відсутність гарантії на проведене лікування.	1. Гарантія якості на всі види стоматологічних втручань. 2. Використання сучасних стоматологічних матеріалів
6. Інші відмінності	
1. Складна процедура звільнення працівника за ініціативою адміністрації. 2. Відсутність фінансування на рекламу. 3. Фактична відсутність мотивації до праці.	1. Звільнення працівника після 2–3 порушень виробничої дисципліни. 2. Можливість витрат на рекламу. 3. Наявність мотивації до праці.

Як свідчить практика, за останні роки в Україні високими темпами розвиваються недержавні стоматологічні заклади, які, по-перше, суттєво знижують навантаження на державний бюджет, по-друге, забезпечують поступовий перехід на різні форми приватної стоматологічної допомоги, і, по-третє, потребують вироблення відповідних механізмів державного регулювання їх діяльності.

Література

1. Базелюк Ю. Напрями реформування закладів охорони здоров'я // *Часопис соціально-економічної географії*. – 2015. – 18(1). – С. 190-194
2. Мартякова О. В. Механізм реалізації державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я / О. В. Мартякова, І. В. Трикоз // *Часопис економічних реформ*. – 2013. - № 4 (12). – С.33-39.
3. Шекера О.Г. Концептуальні положення щодо реформування медичного забезпечення збройних сил України / О.Г. Шекера // *Здоров'я суспільства*. – 2015. – № 1-2. – С. 84-92

Алла КОЛОДНИЦЬКА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА РЕГІОНІВ ТА ЇХ ВЗАЄМОДІЯ В РАМКАХ ЄВРОРЕГІОНІВ

Впродовж останніх двох років в Україні активно впроваджується нова регіональна політика, яка базується на підходах та принципах Європейського Союзу.

На сьогодні перед регіональним розвитком стоїть багато завдань та викликів. В першу чергу це макроекономічна ситуація, яка через конфлікт на Сході України, залишається доволі складною для регіонів і безумовно впливає на їх розвиток.

Метою нової державної регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого розвитку України та її регіонів, забезпечення їх соціальної та економічної єдності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного громадянина незалежно від його місця проживання.

Державною стратегією регіонального розвитку на період до 2020 року, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385, розвиток транскордонного співробітництва визначено одним із пріоритетних завдань реалізації державної регіональної політики.

На сьогодні транскордонне співробітництво здійснюється як на міждержавному рівні, так і на рівні локальних територіальних громад та їх представницьких органів а також місцевих органів виконавчої влади. Таке співробітництво сприяє соціальній та економічній конвергенції